

зная да убивамъ, зная да умрѣ съ гордостъ на лицето си, което и казвамъ на прокурора. Макаръ да имамъ доста работи да говоря за него, но възбужда се у мене съжаление, великодушие и си спомнявамъ узрѣчението: „лѣжачаго не биятъ“. Азъ съмъ прѣдъ васъ, знаете ме, а знаете и дѣлото. Отъ васъ зависи. Не ме е страхъ отъ смъртѣта, но и не я желая. Защо? Може по-малко за себѣ си — 25 годишния си юбилей ще празнувамъ, ако остана живъ. Не желая смъртѣта, защото ми е жалъ за България, която ми е единственната страсть на свѣта, и убѣденъ съмъ въ душата си, че нѣма да излѣзе такава присѣда срѣщу мене.

Азъ вѣрвамъ въ себѣ си, че съмъ напълно невиненъ, както по заговора, тъй и по споразумѣние съ иностранны правителства за прѣдателство на отечеството ми България.

Съ тѣзи ми послѣдни думи отдѣлямъ се отъ васъ и ви моля да бждете справедливи и прѣдвидливи. Не е фраза, не е ласкателство, и въ тѣзи моменти не чувствувамъ ни най-малко нужда за да прѣйначавамъ моитѣ чувства, не е фраза, ако казвамъ, че дѣйствително се зарадвахъ, когато узнахъ че ще ме сѣди воененъ сѣдъ, може най-право и най-безпристрастно.

Вѣрвамъ, че вий, г-да сѣдии, ще оправдаете както своитѣ частни лица, така и сѣдейския санъ и ще оправдаете надѣждитѣ на България, която желае миръ и спокойствие да се спрѣ на едно мѣсто и да се започне нова ера по честна, по благородна, както за вжтрѣшнитѣ наши работи, тъй и за външнитѣ.

За свѣденіе на поч. сѣдъ ще кажа, че ме арестуваха прѣзъ Юний мѣсець минжлата година.

До тукъ се свършва послѣдната дума на обвиняемитѣ и на 8-й Юлій 1892 год. Прѣдсѣдателя на сѣда обяви, че сѣдътъ се оттегля на съвѣщание, което има за резултатъ онова, що е изложено въ напечатаната по долѣ присѣда.
